

Az engesztelésnek ez a lényege: egyesülni Krisztussal, az Ő örömeivel és bánatával, szomorúságával és szenvedésével, hogy vele együtt mi is közreműködjünk minél több ember – elsősorban kortársaink – üdvözítésében, kárhozattól való megmentésében, Istennel, embertársaikkal, önmagukkal és az egész világgal való kiengesztelődésében. Ez egy nagy lehetőség, nagy feladat és egyben felelősség is.

Engesztelő feladatunk nem most kezdődött, annak kezdetét minimum Szent István királyig, de akár korábbi időkig is vissza lehet vezetni. Ez a magyarság ősi küldetése, melyet időnként igen szépen sikerült teljesíteni a történelem folyamán. A mostani zavaros időben újból és újból fel kell elevenítenünk ezen feladatunkat és komolyan venni ezirányú küldetésünket. Ehhez kíván segítséget nyújtani ez az összeállítás.

**Engesztelő teendőink
hazánkért, a világért**

**Engesztelő teendőink
hazánkért, a világért**
Teendők, feladatok, kötelességek

Bevezetés

Mi is az engesztelés?

Az engesztelésnek ez a lényege: egyesülni Krisztussal, az Ő örömeivel és bánatával, szomorúságával és szenvedésével, hogy vele együtt mi is közreműködjünk minél több ember – elsősorban kortársaink – üdvözítésében, kárhozattól való megmentésében, Istennel, embertársainkkal, önmagunkkal és az egész világgal való kiengesztelődésében. Ez egy nagy lehetőség, nagy feladat és egyben felelősség is, mert aki ezt tudja, annak már felelőssége is van benne. Hiszen mi, teremtett lények, emberek és angyalok valamilyen módon egymásra vagyunk utalva (emberek emberekre, emberek angyalokra), nem csak egyéni felelősséggel tartozunk, hanem közösségi, csoportos, nemzeti felelősségünk is van, és ez az, ami engesztelésre kell, hogy készítse az igazán Isten felé nyitott szívű embert.

Mik a feladataink?

Ezen általános elvtől függetlenül hazánk az Újszövetség választott népe az engesztelésre – ahogy P.Lang Siegfried ORC atya azt részletesen kifejti a Magyarország öt seb titka c. könyvében. Tehát népünk nem dicsőséges menetelésre, győzelemre választott nép, hanem engesztelésre, mások helyetti imádságra, áldozatvállalásra. Így kell kezelnünk Trianon tragédiáját is és felajánlanunk engeszteléseként. Engesztelő feladatunk nem most kezdődött, annak kezdetét minimum Szent István királyig, de akár korábbi időnkig is vissza lehet vezetni. Ez a magyarság ősi küldetése, melyet időnként igen szépen sikerült teljesíteni a történelem folyamán. A mostani zavaros időben újból és újból fel kell elevenítenünk ezen feladatunkat és komolyan venni ezirányú küldetésünket. Mert sokkal jobb, ha imával, böjti lemondással tudunk engesztelni, önként, és nem a váráldozatba hagyjuk magunkat belesodorni. Hiszen engesztelő feladatunkat teljesítenünk kell, imádság híján véráldozattal. Inkább imádkozzunk, és bíztassuk erre hívő társainkat is! Ehhez kíván segítséget nyújtani ez az összeállítás.

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor
Lektorálta: Bocsai József, piarista

Kiadja: Stella Maris Alapítvány
1539 Budapest, Pf. 638.

Nyomda: Co-Print Kft. – www.co-print.hu
Felelős vezető: Gebauer Gergő
ISBN szám: 978-963-89858-4-2

Budapest, 2014.

Jánossy Gábor

Az engesztelés teológiai alapjai

Mi az engesztelés?

Hogy az engesztelés lényegét megértsük, a kiengesztelődés gondolatából kell kiindulni. Kiknek kell kiengesztelődni, más szóval kibékülni, helyes kapcsolatba kerülni egymással? Kik a kiengesztelődés szereplői? A főszereplők Isten és az ember: a mindenkit szerető Isten és a tőle eltávolodott, vele szembe került emberiség. Isten szeretetből teremtette az embert a saját képére és hasonlatosságára. Szabadnak és szeretetre teremtette. Felkínálta neki szeretetét, amely egyedül képes boldoggá tenni az embert, de nem akarta rákényszeríteni, hanem meghagyta szabadságát. Az embert ez választás elé állítja: szabadon elfogadhatja vagy visszautasíthatja Isten szeretetét. Az első emberpár még harmonikus szeretetben élt egy ideig Istennel és egymással is, valamint a környezetével, a növény és állatvilággal, az egész kozmosszal. De amikor az őszülők, akiktől az egész emberiség származik, hagyták, hogy a sátán kísértése következtében bizalmatlanság férközzön közéjük és Isten közé, amikor már nem hitték, hogy Isten őszintén az ő javukat akarja, hanem hagyták, hogy a sátán egy torzképet fessen eléjük Istenről, megromlott ez az Isten és ember közötti addig zavartalan szeretetkapcsolat. Rengeteg baj szakadt az emberiségre. Ádám és Éva különösen azután döbbsen rá arra, hogy mit is veszítettek, amikor a sátánra hallgattak, amikor egyik fiuk meggyilkolta a másikat.

Az emberek ezután megpróbálták ezt a szeretetkapcsolatot helyreállítani Istennel, de ez önerőből nem sikerült. Istentől egy torzképük alakult ki. Azt gondolták róla, hogy ő egy kegyetlen, a bűnt megtorló, bosszúálló Isten, akit áldozatokkal kell kiengesztelni. És bizony, a sátán megtévesztése következtében sok vallásban még emberáldozattal, mások gyermekeinek, vagy egyenesen a saját gyermekeik feláldozásával akarták kiengesztelni a szerintük haragvó, vérszomjas Istent. Az emberiség belesüllyedt ennek a torz istenképnek és torz áldozatoknak és

hiedelmeknek, rituáléknak a mocsarába, amelybe magától beleveszett volna. De Isten nem hagyta magára az emberiséget. Segített kitisztítani gondolkodását. Ezt főleg a görög gondolkodásban, filozófiában figyelhetjük meg. Másrészt utána nyúlt olyan formában, hogy kiválasztott egy népet, amelynek fokozatosan elkezdte megtisztítani a hitét, Istentől való képét. Lassan, fokozatosan, az ember megromlott felfogóképességéhez alkalmazkodva rávezette őket, hogy elégedjenek meg az emberáldozat helyett előbb állatok feláldozásával, vagy egyéb áldozatokkal. Majd tovább tisztogatta a hitét, rávezette, hogy sokkal fontosabb az ember saját eltorzult akaratának a feláldozása, az Istennek való engedelmesség, mint a külső áldozat. Egyrészt tanította, tisztogatta az emberek beszenyvezett, elsötétült hitét, másrészt előkészítette a saját emberré válását, a Messiásra vonatkozó, az ő eljövételét megígérő hittel, amely nemcsak a választott nép körében jelent meg, hanem más vallásokban is. Ez az előkészítés érhető tetten például a 40. zsoltárban, amelyet idéz a Zsidókhoz írt levél is (10,5-6): „Áldozatot és felajánlást nem kívántál, de testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az engesztelő és égőáldozat. Akkor így szóltam: „Íme jövök Istenem, hogy teljesítsem akaratodat, amint a könyvtékercsben rólam írva van.” (Zsolt 40,7-8)

A továbbiakban vezérfonalunk lesz XVI. Benedek pápa „A Názáreti Jézus” c. könyve, amelyben Jézus kereszthalálát elemezve rámutat arra, hogy „az engedelmesség már itt (ebben a Zsoltárban) átvette a templomi áldozat helyét.” Felismerték az emberek fokozatosan, hogy az Isten szavának, akaratának való engedelmesség az igazi áldozat, a valódi istentisztelet. És a pápa rámutat arra is, hogy ez a folyamat, az emberiség gondolkodásának az átalakulása nemcsak a választott nép életében, a Bibliában követhető nyomon, hanem „a görög világban is egyre sürgetőbben átértékelték az állatáldozatok elégtelenségét, amelyre Istennek nincs szüksége... Így megfogalmazták a „szóbeli áldozat” gondolatát”, amely szerint „a valódi kultusz (az igazi istentisztelet) az imádság, az emberi szellem megnyílása Isten előtt.” De ugyanakkor – a pápa gondolatmenetét folytatva – az az érzés is kialakult az emberiségben, hogy a mi engedelmességünk kevés, „az mindig hézagos. Saját akaratunk mindig előtolakszik.” Mi magunktól nem tudjuk helyreállítani a megromlott Isten- és emberkapcsolatot.

A Názáreti Jézus személyében eljött, az évezredekkel korábban megígért Megváltó, aki maga Isten. Ő megmutatta, élénk élte, meg is valósította az igazik engedelmisséget, a kiengesztelődést, Isten és az emberiség összebékítését, kapcsolatának az elrendezését. Ő, „az „Isten Báránya” magára vette és elvette a világ bűneit. Isten kapcsolata a világgal, amelyet a bűn megzavart, keresztfájdolozata által megújult. Megtörtént a kiengesztelődés.”

János apostol így fogalmaz: „Jézus Krisztus az engesztelő áldozat bűneinkért, nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.” (1 Jn 2,2) A torz istenkép, amely oly régóta jellemző a bűnbe esett, Istentől eltávolodott emberiségre, beszivárgott még a keresztény gondolkodásba is, és megnehezíti az engesztelés gondolatának, és gyakorlatának az elfogadását. Sok mai gondolkodó, teológus felveti a kérdést, hogy „nem kegyetlen Isten az, aki végtelen engesztelést követel?” XVI. Benedek pápa megadja a választ erre az ellenvetésre. Azt írja, hogy egyáltalán nem erről van szó. Éppen hogy „nem valami szörnyűséges Isten áll elő végtelen követeléssel. Éppen fordítva: Isten önmagát teszi a kiengesztelés helyévé, és Fiában magára veszi a szenvedést... Isten maga „issza ki a kelyhet” minden borzalmával, és így helyreállítja a jogot nagy szeretete által, amely a szenvedés révén átalakítja a sötétséget.”

Jézus – folytatja a pápa – „a megtestesült Ige, a kereszten teljessé lett szeretetével, ő végre a tökéletes engedelmisség. Átala nemcsak a templomi áldozatok kritikája vált véglegessé, hanem betelt a múlhatatlan vágy is: testben végbevitt engedelmissége az az új áldozat, amelybe mindannyiunkat bevon, és amelyben szeretete által egyben minden engedtlenségünket eltörli.”

Pál apostol így fogalmaz: „Őt adta oda Isten véres engesztelő áldozatul a hitben, hogy kimutassa igazságosságát. Isten végtelen türelmében elnézte a korábban elkövetett vétkeket, hogy igazságosságát most kimutassa” (Róm 3,25). *Jézus az ő engesztelő áldozatával, saját életének a feláldozásával, eltörölte az ószövetségi templomi áldozatokat, és minden más áldozatot. Helyreállította a bűn által megrontott szeretetkapcsolatot Isten és az ember között. Kiengesztelte, helyes kapcsolatba*

hozta az embert Istennel, és ezáltal önmagával, embertársaival, és az egész teremtett világgal.

Ebbe az Ő engesztelő áldozatába, amely jelenvalóvá válik minden szentmisében, mert annak a lényege éppen az engesztelés, bele akar vonni minden keresztényt. Pál apostol legfőbb üzenete ez a kiengesztelődésre való meghívás: „Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés ígését. Tehát Krisztus követségében járunk, maga Isten int benneteket általunk. Krisztus nevében kérünk: engesztelődjétek ki Istennel!” (2Kor 5,19-20)

De nemcsak úgy akar bevonni minket Jézus az ő engesztelésébe, hogy mi magunk engesztelődünk ki Istennel, kérünk bocsánatot tőle a vele való szembefordulásunkért, és embertársaink bántásáért, akikkel Ő azonosítja magát, hanem azt kéri tőlünk, hogy váljunk Jézussal mi is engesztelőkké. „Testvérek, Isten irgalmára kérlek titeket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok.” (Róm 12,1) „Ez az egész lét Istennek való odaadását jelenti – érvel XVI. Benedek pápa – amelyben az egész ember, mintegy Istent dicsérő szóvá teszi önmagát, Istenhez illővé lesz. A hangsúly közben a testi mivolton van: éppen testi létünket kell átjárnia a szónak, ennek kell Istennek szánt adománnyá lennie.”

Pál apostol a saját apostoli szolgálatát is ilyen engesztelésnek tekinti, és ilyen engesztelővé akar formálni mindenkit, akit igehirdetése és a keresztség kiszolgáltatása által kereszténnyé tesz. „Krisztus Jézus szolgálójának kell lennem a pogányok között, és Isten evangéliumának papi szolgálatát kell ellátnom, hogy a pogány népek a Szentlélektől megszentelt kedves áldozati ajándékká legyenek.” (Róm 15,15-16)

Szent Pál és az ősegyház a vértanúságot is Krisztus engesztelő áldozatához való kapcsolódásként értelmezték. A pápa rámutat, hogy Pál apostol a saját várható vértanúságát engesztelésnek, áldozati eseménynek tekinti. „Ha hitetek szent szolgálatáért áldozatként véretem ontják is, örülök, együtt örülök mindnyájatokkal.” (Fil 2, 17) Ugyanezt írja az apostol egy másik helyen. „Az én véretem nemsokára kiontják áldozatul, eltávozásom ideje közel van.” (2Tim 4,6) Antiochiai Szent Ignác, Szent Polikárp és Szent Lőrinc vértanúságát is idézi a pápa, amelyekből

Engesztelés a magyar történelemben

látszik, hogy a keresztény létet az ősegyházban engesztelő létnek tekintették. Antiochiai Szent Ignác „Krisztus gabonájának mondta magát, amelyet a vértanúság öröl majd meg, hogy Krisztus kenyere lehessen.” (Vö. Ad Rom., 4,1) Szent Polikárp ezt írta: „Ha hitetek szolgálatáért áldozatként véremet ontják is, örülök, együtt örülök mindnyájatokkal.” (Vö. 2Tim 4,6). Szent Lőrincnek a roston való megsütésben „nemcsak tökéletes egyesülését látták Krisztus titkával, aki a vértanúságban kenyerrükké lett, hanem az egész keresztény élet jelképét is. Az élet szorongatásaiban kiegészítve lassan megtisztulunk, mintegy kenyérré válunk, amennyiben életünkben és szenvedésünkben Krisztus titka mutatkozik meg, és az ő szeretete minket magunkat tesz Isten és az emberek számára szánt ajándékká.”

Pál apostolnak van egy sokak által nem érthető, vagy félreértett mondata, amely kulcsmondata az engesztelésnek is. „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24) Nem arról van szó, mintha Krisztus szenvedése nem lenne elég a mi megváltásunkra, hanem arról, hogy nekünk keresztényeknek is azonosulnunk kell, egygé kell válnunk Krisztussal, hogy eljusson az ő megváltása minden emberhez. Az engesztelésnek ez a lényege: egyesülni Krisztussal, az Ő örömeivel és bánatával, szomorúságával és szenvedésével, hogy vele együtt mi is közreműködjünk minél több ember – elsősorban kortársaink – üdvözítésében, kárhozattól való megmentésében, Istennel, ember-társaikkal, önmagukkal és az egész világgal való kiengesztelődésében.

Bocsa József, piarista

A keresztény történelem-szemléletre nagy hatással volt Szent Ágoston „De civitate Dei”, vagyis az Isten országáról szóló műve, amely két országról beszél a Civitas Dei-ről, és a Civitas diaboli-ról azaz Isten és a diabolosz (egyik neve a bukott angyalnak vagy ördögnek, amely szó szerint szétszórót, szétdobálót jelent) vagyis a sátán országáról. Ez a kettő küzd egymással Krisztus második eljöveteleig. Ezeknek az országoknak a határa nem feltétlenül azonosítható földi országok és birodalmak határaival.

Határai az egyes emberek szívében húzódnak, attól függően, hova áll az ember. Az ember földi életét, az Isten melletti vagy elleni döntését, képletesen szólva, egy nagy háború közepette kell leélnie és meghoznia. Ennek a háborúnak a leírását a Jelenések könyve tartalmazza. *Amikor a sárkány látta, hogy (az Isten elleni lázadása után) a földre taszították, üldözőbe vette az asszonyt, aki fiúgyermeket szült... A sárkány haragra lobbant az asszony ellen, és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitart Jézus tanúsága mellett.* (Jel 12.13;12,17)

A Jelenések könyve a szimbólumok nyelvén szól olyan eseményekről, amelyeket lefordíthatunk a történelem nyelvére is, de nem tükörfordításban, hanem a lényeges mondanivalót kiemelve. Ez az asszony a Boldogságos Szűz Mária, a fiúgyermek Jézus Krisztus, Mária Fia, az emberiség Megváltója. A Sátán haragjának fő célpontja a Megváltó, és azok, akiknek a megváltása céljából emberré lett. Vagyis az egész emberiség. Ezeket a tényeket a Szentírás más helyei is megerősítik. Így pl. Pál apostol az Efezusiakhoz írt levele 6. fejezetének 12-13. versében azt írja, hogy nem annyira az anyag, a test ellen kell küzdenünk, hanem gonosz, lehúzó szellemi erők ellen.

János apostol egyenesen úgy fogalmaz, hogy a Második Isteni Személy megtestesülésének a célja a sátán mesterkedéseinek a tönkretétele volt. „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy a sátán művét romba döntse” (1Jn 3.8). Ebbe az Isten melletti vagy elleni háborúba kell bekapcsolódnia minden embernek, akár akarja, akár nem. A harcról való tudomást nem vétel, a bekapcsolódni nem akarás automatikusan a sátán

érdekeinek a szolgálatát jelenti. Az áteredő bűn miatt ugyanis mindenki a sátán uralma alatt kezdi földi életét. Tudatos döntéssel kell átállnunk a jó, azaz Jézus oldalára. Erről mondja Jézus: „*Aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór*” (Mt 12,30; Lk 11,23). A jezsuita rend alapítója, Loyolai Szent Ignác híres lelkigyakorlatos könyvének legfőbb elmékedése a két zászlóról és a két hadseregről szóló. Az embernek döntenie kell, hogy melyik hadseregben, melyik zászló alatt, Lucifer vagy Krisztus urunk seregében és zászlaja alatt akar-e harcolni. Más választásunk nincs.

Azt írtuk, hogy bár e két országnak határai nem feltétlenül esnek egybe földi országok és birodalmak határaival, mégis lehetséges az, hogy egyes országok vagy birodalmak inkább a sátán országához tartoznak, mint mások. Nem minden keresztény ország minden állampolgára egyúttal Krisztus országának az állampolgára is. Viszont azok az országok, birodalmak többsége, amelyekkel a magyaroknak történelme során kapcsolata volt, akikkel élet-halál harcot vívott, így a tatár, a török és a szovjet birodalom, istenellenes birodalmak voltak, és nem pusztán területi terjeszkedéssel magyarázható növekedésük és hanyatlásuk. Természetesen ezekben a birodalmakban is élhettek keresztények, vagy olyan emberek, akik Isten országának a tagjai voltak, de ezek a birodalmak irányítói inkább a sátánra hallgattak, és az ő országának voltak a tagjai és az ő szolgálatába állították a hatalmi gépezetet.

A Szentírásból és az ősegyház hitéből egyértelműen kirajzolódik Jézus engesztelő áldozatának, és a vele való együtt engesztelésnek a fontossága. Az első keresztény évszázadokban azonban Krisztus Istenségét, és egyetlen közvetítő szerepét kellett hangsúlyozni, hogy a kereszténység egyértelműen elkülönüljön a többi vallástól. Az a gondolat, hogy a keresztények is társengesztelők, mintegy társmegváltók Jézussal együtt, csak a későbbi keresztény évszázadokban tudott megerősödni, és mélyebben gyökeret verni a keresztények között. Először a szentekkel kapcsolatban, mindenekelőtt a Szűzanyával kapcsolatban fogalmazódott meg, aki oly közel volt Szent Fiához, és aki valóban mindenben azonosult vele. Nem véletlen, hogy éppen a Szűzanyának való felajánlás, neki való odaszentelődés gondolata ültette el ezt az eszmét nagyobb embertömegek szívében. A cluny-i szerzetesek körében már

ott élt ez a gondolat. A körükből származó Szűzanyának való felajánló imát Szent István királyunk gyakran elimádkozott. Minden bizonnyal ez adta neki a gondolatot, hogy ne csak magát, hanem egész népét, nemzetét is ajánlja-szentelje oda Isten Anyjának. Ezzel ültetődött el az engesztelés gondolata a magyar nép szívében. Ennek alapján mondhatjuk, hogy az engesztelés a magyarság különleges, elsődleges hivatása.

Ezt mélyen megélte az első magyar Szentcsalád, Szent István családja, és nagyon jól kiolvasható felesége, Boldog Gizella életéből, aki túlélte férjét, és akinek élete férje halála után egy engesztelő élet volt. A sátán nemcsak a megváltás előtt vezette félre az emberiséget, igyekezett a torz istenképekkel és vallásokkal távol tartani Istentől. Jézus megváltása után is tevékenykedik. Dűhe elsősorban a keresztényekre, közöttük is Jézus legszorosabb követőire irányul. Igyekszik azóta is pusztítani a keresztényeket ahogyan csak, és ahol csak tudja. Módszerei közé tartozott pogánylázadások szítása, ahogyan ez történt Szent István halála után. Egyik ilyen pogánylázadásnak lett a vértanúja például Szent Gellért, és több magyar püspök is. Ezek következtében Boldog Gizella is kénytelen volt elhagyni azt a földet, ahol pedig hitvese és gyermekei nyugodtak, hogy megmentse a haláltól a vele együtt Magyarországra jött németeket, és hogy csendesesen engeszteljen, imádkozzon, közbenjárjon a népért és az országért, amely közben az ő népe és országa is lett. A vele együtt Magyarországra érkezett németek egy csoportjával tért haza a Dunán felfelé evezve. Passauban lépett kolostorba, ott található sírja ma is szüntelenül virágokkal teli, mert az emigrációba kényszerült magyarok gyakran felkeresik, hogy kérjék a maguk számára is imáit és közbenjárását, és példáján felbuzdulva magukévá tegyék az engesztelő hivatást.

A sátánnak ez a keresztényüldöző, kereszténységet pusztító tevékenysége a pogánylázadások után még többször ismétlődött a magyar történelemben. Máskor külső, idegen elnyomókat, hódítókat küldött a magyarságra. A már említett fő ellenség a tatár, az oszmán-török és a szovjet birodalom voltak. Mindháromnak a terjeszkedését éppen Magyarország állította meg. Bár mi is tragédiaként éltük meg az ezekkel a birodalmakkal való találkozást, háborúzást, de ők is valamiképpen a magyarokba buktak bele, a magyarok állították meg terjeszkedésüket,

vagy járultak hozzá felbomlásukhoz. A mongol történetírás vereségként könyveli el a magyarok elleni 1241-es hadjáratot. A török terjeszkedést végül is Magyarország állította meg, még ha kapott ebben segítséget a pápaságtól és más országoktól is. A szovjet birodalom szétesése, alapjainak eszei aláása a magyar 1956-os forradalommal indult meg. Mindhárom birodalom által keresztre feszítette, majdnem teljesen tönkre tette a sátán Jézussal együtt a magyarságot. De ahogy Jézus kereszthalálával megtörte a sátán hatalmát, úgy tört meg Magyarország által ezeknek a birodalmaknak a terjeszkedése is, és indultak romlásnak.

Mindez nem elsősorban a magyarok fegyvereinek köszönhető, hanem elsősorban imájának és engesztelésének. Szulejmán szultán mondta Szeged ostrománál, hogy a keresztények fegyvereitől nem fél, annál inkább imáiktól. Pontosan azokban az években erősödött fel az engesztelő lelkület a magyarság körében, amikor külső támadás fenyegetett. Ilyenek a tatárjárás, és a török uralom időszaka, majd később a szabadságküzdelmek a Habsburgok ellen, a két világháború időszaka, valamint a szovjet megszállás ideje.

Részletesen nem tudjuk itt bemutatni és elemezni a magyar engesztelést, inkább csak rámutatni néhány személyre és közösségre, akik élen jártak az engesztelésben. A tatárjárás félelmetes időszaka küldte ki a hegyek közé az erdőkbe és a barlangokba imádkozni és engesztelni azokat a remetéket, akikből, akiket maga köré gyűjtve Boldog Özséb megalakította a **Pálos rendet**. Kisebb megszakításokkal mindmáig itt élnek Magyarországon, és elevenen tartják az engesztelés gondolatát, megmutatják, hogyan kell azt megélni.

A tatárjárás korának nagy engesztelő szentje **Árpád-házi Szent Margit**. Lelkiatyja, Marcellus, a domonkosok tartományfőnöke így ír az ő engesztelő életéről. „Ennek a szent szűznek éjjel-nappal könny volt a kenyere. Féltette már előre haladott korú szüleit és édes bátyját, István királyt, akit kegyetlen üldözői halállal fenyegettek. Hallotta, hogy az Anyaszentegyházat nemcsak ennek az országnak különböző részén, hanem a kereszténység sok területén zsarnok uralkodók elnyomják, kolostorokat rombolnak, úgy hogy a szerzetesek otthonai lakatlanul, elhagyottan állnak. Ezért nagyon sokat sírt, testét böjttel sanyargatta, ciliciummal övezte, szinte ő vezekelt mindazoknak a bűnéért, akik Isten

ellen ilyen gonoszul vétkeztek. Erre többen megsajnálták és mondogatták neki: „Mit tartozik ez rád? Miért kínozod magad ennyire ezek miatt az események miatt?” Akkor ő szíve mélyéből felsóhajtott, és így felelt: „Az Anyaszentegyházat, minden lélek anyját drága tagjaiban kegyetlenül marcangolják, sújtják, tönkreteszik, és ti azt mondjátok nekem: Mit törődsz vele? Nemde veletek együtt engem is ő szült életre? Nemde az ő leánya vagyok?” Így győzte meg azokat, akik ilyen szemrehányásokkal szóltak hozzá, sőt még, amennyire csak tehette, őket is ugyanolyan részvétre indította.”

Szent Margit **domonkos** rendi apáca volt. Rendje megmaradt, és fontos szerepet játszott az engesztelés gondolatának az éber tartásában is a másik kolduló renddel, a ferencesekkel együtt. A domonkosok a ferencesekkel és a pálosokkal a török kori Magyarországon is élére álltak az engesztelésnek. És ebben a korban hozzájuk csatlakozott egy másik szerzetesrend is, a **trinitáriusok**, akik oly messzire mentek az engesztelés, a másokért vállalt helyettesítő szenvedés gondolatának megélésében, hogy fő tevékenységük a fogolykiváltás volt. Ez volt a negyedik fogadalmuk: ha másként nem sikerül kiváltani a keresztény foglyokat a fogságból, önmagukat adják váltságul cserébe fogoly felebarátaikért. Nagyon érdekes, hogy fogolykiváltó útjaiknak ugyanazt a nevet adták, mint amivel Jézus megváltó tevékenységét is megnevezzük: redemptio, amely megváltást, kiváltást jelent a sátán és csatlósai rabszolgaságából. Ez a Szentháromságról nevezett szerzetesrend Ausztriában és Magyarországon II. József-ig működhetett. A felvilágosult uralkodó nem ítélte hasznosnak tevékenységüket, más szerzetekkel együtt beszüntette tevékenységüket. Az osztrák-magyar rendtartomány szerzetesei, a tartomány mintegy százéves fennállása alatt összesen 3990 keresztény rabot váltottak ki.

Magyarország a kereszténység védőbástyájának számított a török korban. De nemcsak a végvári harcokban fegyverrel töltötte be ezt a hivatását, hanem pápahűségével imádságos engesztelő életével is. A három jól megnevezhető ország, birodalom, a török, a tatár, és szovjet birodalom mellett van egy negyedik erő is, amely a sátán birodalmának a része, és jobban, rafináltabban mint az eddigiek: a szabadkőműveség. Az ő bosszújuknak tekinthető az ország szétdarabolása Trianonban.

Nemcsak a Regnum Marianum volta bosszantotta a sátánt és az általa mozgatott szabadkőművességet, hanem egy konkrét tett is. 1903-ban, amikor Ferenc József, nem mint császár, hanem min apostoli magyar király élt a vétőjogával, amely megvolt neki arra az esetre, ha olyan pápát akarnának megválasztani, aki veszélyes lehetne az Egyházra. Így akadályozta meg a magyar király a szabadkőművesek jelöltjének, Rampollának a pápai trónra ültetését Puzyna krakkói bíboros érsek révén, akit magához kéretett Bécsben a konklávéra utazása közben.

Az Osztrák-Magyar Monarchia széthullását sok történész a szabadkőművesség bosszújának tekinti. Ennek legnagyobb vesztese a magyarság volt. Az ország feldarabolása óriási seb mindmáig a magyarság szívében. Ennek a veszteségnek az orvoslása sodorta bele a Második Világháborúba nemzetünket. És azóta is további fájdalmak forrása sokak számára. Vannak azonban, akik a hit szemével tudják tekinteni ezeket az eseményeket is. A magyarság öt seb titka (Megjelent és kapható a Stella Maris kiadónál) könyv szerzője, Sigfried Lang atya, aki misszionáriusként tevékenykedik már több mint egy évtizede Magyarországon, rámutat, hogy Trianon is minden fájó következményével éppen a magyarság engesztelő hivatásnak a része. Magán viseli ezzel a szétdarabolással Krisztus sebeit.

Bocsa József, piarista

Tartalom

Bevezetés	3
Az engesztelés teológiai alapjai	4
Engesztelés a magyar történelemben	9
Magyarország szakrális története	15
Nemzeti engesztelés	28
Évközi 27. vasárnap olvasmányai	38
Lelkesedjünk magyarok!	40
Magyarországról indult el?!	41
„Igen” a Szeretetlenre!	51
Felkészülés a Szent Annyalokkal kötendő szövetségre	58
Magyarországgal kapcsolatos üzenetek, próféciák	71